

deren en eene vrouw die hem zoo innig liefhad, dat als zij hem in den gang hoorde loopen, zij hem uit hare kamer riep, alleen om de vreugde te hebben hem een oogenblik te zien.

Zijn maatschappelijke staat was vrij goed; hij kon fatsoenlijk leven; door moeite en arbeid kon hij zelfs iets ter zijde leggen. Zonder geheel de openbare godsdienstoefening te verzuimen, bezocht hij haar toch niet regelmatig. Maar jegens de godvruchtigen was hij bepaald vijandig; hij had er eenigen gekend, die waarschijnlijk geene ware kinderen Gods waren, want hij had uit hun leven opgemaakt dat de vromen slechts huichelaars zijn. Dikwijls sprak hij over iemand, die vlijtig en getrouw den bijbel en godsdienstige boeken las, en die toch een gierigaard en een weekeraar was. Een andere vrome, dien hij kende, die al den schijn van godsvrucht had, liet zich zoo hevig door zijne driftten vervoeren, dat hij meer dan eens bijna een mensch had vermoord. Daarom, zoo als ik zeide, waren alle vromen in zijne oogen huichelaars.

Onze regtsgeleerde was op vrij gevorderden leeftijd, toen een zijner zonen, dien hij bijzonder liefhad om zijne bekwaamheden, en die aan de Hoogeschool in de regten studeerde, den Verlosser leerde kennen en met geheel zijn hart zich tot Hem bekeerde. Een uitnemende leeraar, wiens prediking hij volgde, en met wien hij later zeer vertrouwelijk bleef omgaan, was 't werktuig zijner bekeering geweest.

Het is zeer natuurlijk dat deze jonge man, die zijnen Verlosser buitengewoon lief had, vurig wenschte aan zijne familiebetrekkingen, die hij innig beminde, zijn geloof mede te deelen. In zijne brieven uitte hij zich geheel, verhaalde hetgeen aan hem was geschied, en hoe gelukkig hij was door de verzekering der vergeving zijner zonden en in de vaste hoop van eene welgelukzalige eeuwigheid. „O! als alle menschen zoo gelukkig konden zijn als ik!” schreef hij in zijne brieven. Zij bleven lang onbeantwoord; eindelijk schreef zijn vader hem: „Mijn zoon, vroeger waren uwe brieven onze vreugde en onze troost; tegenwoordig zijn zij ons tot schande en maken ons bitter bedroefd. Ik zie, dat gij gevaar loopt te gaan gelijken op die huichelaars, over welke ik u dikwijls sprak. Ik smeek u dus om uwen vroegeren stijl te hervatten, of ons uwe brieven te besparen.” De zoon antwoordde: „Vader, gij hebt mij altijd aangemaand, slechts de waarheid te zeggen; gij hebt getracht mij 't denkbeeld in te prenten, dat er niets verachtelijker is, dan een lafaard die niet voor zijn gevoelens durft uitkomen, en die door menschevrees liegt, en nu zoudt gij mij willen dwingen om te liegen! Ik moet u schrijven hetgeen er in mijn hart omgaat, want ik kan noch wil de waarheid verbergen, en veinzen te zijn hetgeen ik niet ben, of ik zal wel genoodzaakt zijn, als gij 't mij beveelt, een einde aan mijn schrijven aan u te maken.”

Deze brief verwonderde den vader zeer, want altijd had hij tot zijne vrienden gezegd: „Deze knaap zou zich liever laten onthoofden dan te liegen,” en hij was regtvaardig genoeg om aan zijnen zoon te antwoorden: „Schrijf ons naar uw goedvinden. Als gij geen huichelaar zijt, zijt gij ten minste een zweeper; maar ik zal u niet dwingen om te liegen; gij hebt gelijk, en ik heb ongelijk gehad.”

Kort daarna kwam de jonge man zijnen verloftijd bij zijne ouders doorbrengen, zoo als hij altijd had gedaan. Toen hij binnenkwam ontving zijne moeder hem met tranen, en zag hem aan, alsof zij verwachtte dat zijn hoofd een weinig verward was. Wat hem betreft, hij omhelsde haar, en zeide tot haar: „Mama, wees zoo ongerust niet; ik ben in het volle bezit van mijne vijf zintuigen.” Toen begaf hij zich naar zijns vaders studeerkamer en wilde hem omhelzen; maar hij werd afgeweerd. „Ben ik dan uw zoon niet meer, en waarom?” vroeg hem de jonge man. „Gij zijt mijn lieve en uitmuntende vader, en gij zult dit in mijne oogen altijd zijn. Heb ik dan eenig kwaad gedaan, is 't eene misdaad om God te bidden en den bijbel te lezen?”

Toen omhelsde de vader zijnen zoon, en zeide tot hem: „Om waar te zijn, ben ik verplicht te bekennen, dat gij volstrekt geen kwaad hebt gedaan, mijn zoon.” Toen spraken zij een uur lang over de professoren en redevoeringen, die de student aan de hoogeschool gehoord had.

Het uur van het avondeten nadert, men zet zich aan tafel; de jonge man staat op en doet zijn gebed. Dit ziende, staat de vader met zoo veel hevigheid op, dat zijn stoel omvalt; zijne vrouw loopt hem zeer angstig na; en geen van beiden kwamen den geheelen avond terug. Hun zoon ging diep bedroefd naar zijne kamer, en nadat hij zijne ziel in den schoot van zijnen getrouwen Verlosser had uitgestort, ging hij naar bed en sliep tot aan den morgen. Nauwelijks gekleed zijnde, begon hij te bidden, las een hoofdstuk uit zijnen dierbaren bijbel, en begaf hij zich naar zijne ouders.

De vader, in zijn leuningstoel gezeten, veranderde ieder oogenblik

van kleur. Zijn zoon gaf hem vriendelijk de hand, even als aan zijne moeder, en wenschte hun goeden morgen.

„Mijn zoon,” vroeg hem zijn vader, „wie van ons beiden is hier de meester, gij of ik?”

„Natuurlijk gij, vader.”

„Is dit zoo, met welk regt wilt gij dan het gebed vóór den maaltijd invoeren?”

„Vader,” antwoordde de jonge man, „heb ik u gevraagd het te doen? ik weet, dat het niet uwe gewoonte is, en 't zou van mijn kant eene onbeleefdheid geweest zijn.”

„Waarom laat gij zelf het dan niet na, daar gij wist, dat het niet de gewoonte des huizes is?”

„Voor mij is het een regel; indien ik gegeten had zonder te bidden, zou ik voor God gelogen hebben, en dit wilt gij toch zeker niet, omdat gij zelfs niet wilt, dat men voor de menschen liege.”

„Nee,” antwoordde de vader, „ik wil niet dat gij liegt; bid dus, indien gij het moet doen; alleen wil het nalaten, als wij vrienden zullen uitnoodigen, want het zou ons in hunne oogen belagchelijk maken.”

„Vader, ik heb niet uit liefde voor mijne hartelijk beminde ouders voor God kunnen liegen, en zou ik het dan voor vreemden moeten doen! Ik schaam mij mijnen God en Zaligmaker voor niemand; ik zou mij er niet voor schamen voor den koning; ik wil waar en getrouw aan mijnen God blijven. Als u dit mishaagt, laat mij dan niet aan tafel komen, als gij vrienden bij u hebt.”

„Mijn kind, van waar hebt gij dezen moed?” vroeg de vader.

„Ik heb den Heer lief, die mij gered heeft,” antwoordde de jonge man, „en voor Hem zou ik duizendmaal willen sterven.”

„Nee, jongen, gij zijt geen huichelaar,” riep de grijsaard uit, „wees dus zoo vroom als gij wilt.”

Van dit oogenblik af was het ijs gebroken; en ik zelf heb dezen vader en deze moeder zien bidden, den bijbel lezen en gezangen met hunnen zoon zingen, voegt de leeraar Harms er bij, die deze geschiedenis verhaalt. Zijne broeders en zijne zusters werden allen ook tot den Heer bekeerd, en zelden heb ik zulk een huis gezien, waar de Heer Jezus meer openlijk beleden werd.

Weet gij, lieve lezer, wat deze geschiedenis u moest leeren, wat in vurige trekken in uwe harten moest gegrift zijn? Geloof niet met het woord en de tong; dat uw Christendom niet slechts eene belijdenis der lippen zij, dat zou eene leugenachtige belijdenis zijn. Het ware Christendom toont zich in daden. De ware geloovige is oprecht en liegt noch voor God noch voor menschen. Deze getuigenis uit het innerlijkste van het geweten: „gij zijt geen huichelaar,” moest een ware Christen een ieder afdwingen, met wien hij in betrekking is. Als het zoo ware, zou de wereld weldra van gedaante veranderen. Maar al te veel menschen zijn Christenen vooral met de woorden; en even als Pilatus zijn zij nu eens bereid om Jezus te geeselen, dan eens om Hem los te laten, zoo als het voorkomt; zij bidden of bidden niet, belijden of belijden hun geloof niet. Het is niet noodig om tot allen, die men ontmoet te preken, en zich geroepen te achten om iedereen te verlichten; integendeel, men doet daardoor meer kwaad dan goed. Maar van harte Christen te zijn, als Christen te wandelen, en geheel oprecht zijn geloof door zijn leven te belijden; Christen te schijnen omdat men het is, en men noch voor God, noch voor menschen wil liegen, dit is het ware middel om zielen tot den Heer te trekken.

DE OORLOG IN AMERIKA.

280,751 personen sneuvelden of stierven ten gevolge van wonden in noordelijke dienst gedurende den oorlog, waarvan 5,221 officieren, 20,886 soldaten waren; 2,321 officieren en 182,329 manschappen werden door ziekte weggesleept.

CHRISTELIJKE GEDACHTE.

Eene reden, waarom de wereld niet verandert, is dat iedereen zoude willen dat de bekeering met den naaste begon, zonder er voor zichzelf aan te denken.

Het zal dus noodig zijn, u de plegtigheden, waarmede die dag werd gevierd, in eenige trekken te vertegenwoordigen.

De oorsprong van het Loofhuttenfeest is bekend. Het was ingesteld ter gedachtenis van Israels zwerfend tentenleven in de woestijn. Geen ander der drie groote feesten, die jaarlijks te Jeruzalem gevierd werden, had zulk een schilderachtig en vrolijk aanzien. Het gansche volk, dat zich alsdan in de heilige stad bijeen bevond, woonde acht dagen lang, in ligt opgeslagen loovertenten, van buiten met allerlei bloemen en vruchten, van binnen met kostbaar huisraad, en des avonds met brandende lampen versierd. Wat de vreugde van dit feest verhoogde, was de omstandigheid, dat het juist in den tijd viel, wanneer de inzameling der druiven en boomvruchten volbragt was, waardoor het tevens strekte om het einde van den ooft- en wijnoogst godsdienstig te vieren. Behalve de overige plegtigheden, werd alsdan ook de nieuwe most in het heiligdom gebragt, en als dankoffer voor Gods aangezicht geplengd.

Met dit gebruik evenwel, dat door de mozaïsche wet was voorgeschreven, had men in later tijd eene nieuwe plegtigheid verenigd, die de waterplenging genaamd werd. En daar het bepaaldelijk dit gedeelte van het feest is, waarop de tekst betrekking heeft, willen wij daarvan iets meer zeggen.

Verplaatst u dan met uwe verbeelding in den tempel te Jeruzalem. De zeven eerste dagen van het feest zijn voorbijgegaan. De achtste, de laatste, de zoogenaamde groote dag, waarop de waterplenging het feest besluiten moet, is aangebroken. Het morgenoffer heeft het volk in het heiligdom vergaderd. Honderdduizenden van bedevaartgangers verdringen zich in de voorhoven en galerijen. Het feest wordt geopend met den statelijken omgang rondom het brandofferaltaar, die de kenmerkende plegtigheid van dit feest uitmaakt, en daarom op iederen dag van de feestviering herhaald moet worden. Deze omgang schildert in eene zinnebeeldige handeling den togt van Israel door de woestijn. Op het aanheffen van het Hozanna, stellen de aanzienlijksten des volks, die de feestviering vormen, zich in beweging. In de eene hand dragen zij een bundel van palm- en mirtenstruiken, in de andere een van vruchtdragende oranjetakken, om daardoor de gaven van den oogst af te beelden. Aldus trekken zij tot zeven malen toe het altaar om, onder het zingen van den honderdachtenden psalm, waarbij zij telkens, ten teeken van vreugde en jubel, met hunne looverbundels door de lucht zwieren. Na het eindigen van dezen optogt, begint het eigenlijk feest van den dag, de plegtigheden des waterscheppens. Acht priesters, waarvan één in eene gouden kan den wijn draagt, die ten dankoffer geplengd moet worden, plaatsen zich bij het altaar. Intusschen begeeft zich een ander priester met een gouden kruik naar de bron van Siloa, aan den zuidoostelijken voet van den tempelberg gelegen, om haar met water uit dezen heiligen stroom te vullen. De muziek-instrumenten geven het teeken, dat deze plegtigheid gelukkig is volbragt. Op hetzelfde oogenblik opent de Waterpoort hare deuren, en komt de priester met de gevulde waterkruik binnen. In den voorhof en bij het brandofferaltaar gekomen, treedt hem een ander priester te gemoet, waarop zij elkander zingende toeroepen: „Juchende scheppen wij water uit de bron des heils!” waarbij zij op nieuw de loovertwijgen zwaaijen. De priester, die den eersten te gemoet gegaan is, neemt uit diens hand de waterkruik over, en vermengt het geschepte bronnat met den offerwijn. Nu heeft het offer plaats. Het gewijde vocht wordt deels op het altaar uitgestort, deels aan den voet er van geplengd. — Treffend is de beteekenis dezer zinnebeeldige handeling. Vooreerst dient zij tot gedachtenis van de wonderdadige drenking des volks in de woestijn. Ten andere heeft zij ten doel, als dankoffer voor den geschonken regen te strekken, en tevens, tegen den aanstaanden zaaitijd nieuwen regen af te smeeken. Maar hare hoogste beteekenis ligt, even als bij de overige plegtigheden van de godsdienst der Belofte, in haren geestelijken zin: in de daardoor uitgedrukte begeerte des volks, naar de uitstorting van de gaven des Heiligen Geestes, hun door Jehova beloofd. Intusschen is, onder het plegtig zwijgen des volks, het wateroffer volbragt. De muziek valt weder in, en geeft het teeken tot het losbarsten der vreugde. Trompetten en schalmeijen klinken; de liederen der Leviten ruïschen; palmen en meijen zwieren; het volk juicht en jubelt; het geheel levert een tafereel van feestvreugde op, waarvan men in Israel te regt zeggen mogt: wie de vreugde des waterscheppens niet gezien heeft, die heeft geene vreugde gezien!

Verbeeldt u nu deze vreugde, tot haar toppunt gerezen: het wateroffer is gebragt; het trompetgeschal geeft het sein; de algemeene geestdrift breekt los; de zuilen van het heiligdom dreunen van gejuich, dat den tempel doordavert; het gejubel van honderdduizende monden rijst als één enkel Hallel omhoog. — Maar wat is dit? Welk eene stem klinkt daar op eens, zoodra het gejuich der menigte begint te verflaauwen,

boven den nagalm van den feestjubel uit? Men ziet op, men zwijgt, men wenkt, men luistert!... Een man nabij het altaar, in het midden van het vergaderde volk staande, verheft aldaar zijne stem, en roept op eenen toon vol majesteit, die tot de harten doordringt uit: Zoo iemand dorst, hij kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stroomen des levenden waters zullen uit zijnen buik vloeijen.

Welk eene uitspraak!

Zeker niets gemakkelijker, dan de beteekenis en bedoeling dezer woorden te vatten. De godsdienstige handeling, die juist heeft plaats gehad, is er de beste verklaring van. Ieder kent immers de beduidenis des wateroffers, en zijn verband met de beloften der Schrift omtrent de aanstaande uitstorting des Heiligen Geestes. Welk godvruchtig Israeliet is er, wien daarbij niet de heerlijke toezegging van Jesaja voor den geest staat: „Gij zult water scheppen met vreugde uit de fonteynen des heils! Ik zal water gieten op den dorstige en stroomen op het drooge. Ik zal mijnen Geest op uw nakroost gieten, en mijn zegen op uwe nakomelingen.” Zoo is dan wel niets duidelijker en eenvoudiger, dan de zin der uitgesproken woorden. Kennelijk kondigt Hij, die ze uitspreekt, zich als hun Vervuller aan. Wat Jesaja beloofd heeft, wil Hij schenken. Iemand, die behoefte en begeerte naar de gaven des Geestes gevoelt, heeft alleen tot Hem te komen, om die behoefte voldaan te zien! Zoo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke! Ja, wat meer is, Hij belooft niet alleen eene voorbijgaande vervulling dier behoefte; neen, Hij verzekert tevens, dat de gave, door Hem te schenken, blijvende en steeds genoegzaam zijn zal. Hij verklaart het uitdrukkelijk, de gave, door Hem verleend, zal in de geloovigen, op hare beurt, eene levende en altijd vloeiende bron worden, die geen toevoer van buiten behoeft, maar zich zelve voorziet en voedt. Even mild en overvloedig als Siloas bronwater uit den buik der gouden kruik vliet, zullen de gaven des Heiligen Geestes het gemoed des geloovigen vervullen, en, van hem uitstroomende, zich ook aan anderen mededeelen. Die in Mij gelooft, stroomen des levenden waters zullen uit zijn binnenste vloeijen! De zin der hier vermelde uitspraak is dus blijkbaar genoeg. Het is als zeide de Spreker: Wat de vreugde des waterscheppens zinnebeeldig belooft, dat kom Ik in de waarheid en wezenlijkheid vervullen. Blijft dus niet meer aan het beeld hangen, maar ziet op Mij. Gevoelt gij ware behoefte en begeerte naar de beloofde gaven des Heiligen Geestes, Ik ben het die u haar schenken zal!

J. P. H.

CHRISTELIJKE GEDACHTEN.

Zijt standvastig, onbewegelijk, gelijk een passer, die met den eenen voet onbewegelijk blijft vaststaan in het middenpunt, het geloof in Christus en zijne leer, en met den anderen den cirkel trekt en rondgaat in de wegen des Heeren.

Wanneer het zegellak heet en vloeibaar is, moet men er het zegel in drukken; daarom, o ouders! drukt het beeld van Christus in het jeugdige hart uwer kinderen.

Iemand klaagde tegen Rowland Hill, dat God zijne gebeden niet verhoorde.

„Ga naar uwe woning,” was het antwoord, en bid: „Vader verheerlijk uw naam. — God geeft niet om uwentwil — alles om zijns naamswil.”

„Waar is de hel?” vroeg een spotter aan iemand. „Overal waar de hemel niet is,” was het antwoord.

Rust is geen stilstand maar „volheid van leven;” toen Chaos — Kosmos (schoonheid en orde) was geworden — toen rustte God.